

Розділ 1. Ще жива

Південне сонце вже підіймалось над морем, а заповзятливі курортники намагалися зранку швиденько зайняти кращі місця.

Зашипіла рація, сповіщаючи про новий виклик.

– Дев'ятка, слухаю... – відповів Віктор.

– Прийом, дев'ятий. Спуск на «Дельфін», біля старих сходів, собачники знайшли двох дівчат. Швидка та слідча група вже в дорозі. Підтягуйтеся, може знадобиться ваша допомога.

– Дев'ятий виклик прийняв, – поклав рацію сержант. – Що за ранок? Вмикай сирену. Чого вони пруться до моря так рано? Наче води не бачили.

– Та може й не бачили, – зітхнув напарник Гоша й натиснув на педаль газу. Завила сирена й хлопці помчали по Французькому бульвару, в бік Шампанського провулку.

По сухій траві спускатись було гидко, але ж буває, що лік часу йде на хвилини, тому патрульні з притаганим їм завзяттям, вміло подолали крутий спуск та вже бачили місце пригоди.

Віктор миттю розсунув руками натовп цікавих і тяжко зітхнув. Навіть якби він не служив у полії понад чотири роки, то все одно зрозумів би, що одній з дівчат допомога вже не потрібна. Гарна струнка дівчина лежала неприродно перекошена, а шия розвернута майже на сто вісімдесят градусів...

«Яка тварюка це зробила?» - промайнуло в голові чоловіка, але він на всякий випадок, приклав пальці до сонної артерії та звісно не почув жодного звуку.

– Вік, друга ще жива. Правда ледве дихає... Та де ж ті медики, чорт забирай? – спробував виміряти пульс Гоша й настирливо обвів очима натовп. – Громадяни відпочивальники, у когось з вас є з собою аміак?

Повна леді протиснулася ближче та простягнула пляшечку.

– Тримайте, пане поліціянте. Для себе завжди ношу. А може їй зробити штучне дихання? – порадила дама.

Гоша зиркнув на напарника та знизав плечима й підсунув дівчині під ніс нашатир. Вона закашлялась і знову пішла в сон.

– Та я б з радістю, але ж слідча група за невідповідні дії мене потім живого загризе...

– Давай я! Мені вже байдуже, – нахилився Віктор, адже згадав: як командир підрозділу днями кричав на все управління, що вижене його за некомпетентну поведінку під час затримання злочинців.

А що він може з собою зробити? Коли одного разу ніс на руках вагітну злодійку? А нещодавно взагалі, поки накладав шину на фонтан крові одному грабіжнику, інший встиг надавати його напарникові по голові та й згинув у невідомому напрямку. Але хлопці не жалілись і зараз теж намагалися повернути до життя скалічене молоде створіння.

Поки вони «порушували» інструкції – приперлись таки медики.

– Відійшли всі! Миттю, відійшли! Панове поліціянти, заберіть цей натовп геть, дайте попрацювати, – скомандувала жінка-лікар і відкрила свою «чарівну» валізу, а Віктор з Гошею почали відтісняти людей якомога далі.

Скоро приїхала оперативно-слідча група й наказала розігнати людей та обнести місце злочину стрічкою.

– От що я тут знайду? Затоптали ж усе, наче стадо баранів! – явно не виспався відомий у місті оперативний слідчий та невдоволено зиркнув на Віктора. – Звісно, Коршунов тут як тут. Знову порушує все на світі! Чого ви тут товклися, непутящі?

– Пане капітане, а нічого, що дівчина поки жива й ми намагалися їй допомогти? Чи Вам лише відбитки важливі? – злісно огризнувся Віктор.

– Поговори мені, сержанте! Я твоєму керівництву рапорт обов'язково накатаю. Ось тільки до управління доїду.

– Та на здоров'я, до колекції буде. Може Ви ще й пошукаєте якісь сліди тварюки, що це з нашими гостями зробила? Чи лише рапорт напишете?
– розійшовся в суперечці зі старшим по званню сержант.

– Все-все! Працюйте, пане капітане. Ми заважати не будемо. Вік, пішли по спуску пройдемося, може щось знайдемо. Дозвольте виконувати? – відштовхував, подалі від гріха, Коршунова напарник.

– Пройдіться. Собачих какашок назбирайте. Та займіться вже хоч чимось, бездарі! – гордовито погодився слідчий. Він стояв з байдужим виразом обличчя й замріяно вдивлявся, як над морем розсіюється ранковий туман. Потім солодко потягнувся та почав огляд тіла мертвої дівчини.

А живу медики вже поклали на носі та й понесли нагору до швидкої, щоб відвезти в лікарню.

Розділ 2. Воно солоне

Одеські лікарі почаклували трохи та вправно привели тіло дівчини до нормального стану. Адже від сухої трави на молодій шкірі залишилася купа синців та порізів. Після хірургічного втручання постраждала вийшла з наркозу й нічогісінько не пам'ятала. Вона не знала: ні хто вона така, ні де й чого знаходиться. Можливо від шоку, а може зловмисник бив її по голові? Результат дасть томограма, але хвору вирішили поки не переміщувати.

Звісно знадобиться ще багато аналізів, щоб визначити наявність інфекцій чи хвороб, які злочинець міг занести в її організм. Приходив психолог та нічого путнього з пам'яттю бідолашної зробити не зміг. Вона лише дивно посміхалася й повторювала:

– Море... Воно солоне.

Екіпаж патрульних, що першим прибув на місце злочину не покарали, а навпаки похвалили й черговий рапорт слідчого на сержанта Коршунова пішов до шухляди його начальника. Хлопці телефонували до міської лікарні й запитували про стан постраждалої, але їм відповіли, що він стабільно тяжкий і немає ніяких позитивних зрушень. Та того ж дня

патрульні першими прибули на страшну ДТП, де ситуація виглядала набагато гіршою й поліціанти продовжили свою важку та необхідну службу в звичайному напруженому ритмі.

Слідак все ж добре знав свою роботу й уже передав інформацію пошуку місцевим дільничим. Ті показували жителям Приморського району фото дівчат та намагалися з'ясувати: де і в кого вони винаймали помешкання. Адже нещасні були явно гостями славного міста Одеси й хтось з бабусь на лавочках обов'язково повинен був їх бачити. Дивно, що про насильника ніхто нічого не чув.

«Слава Богу, що не серія!» - так вважали всі, хто займався даною справою. Але саме цим висловом напросилися на біду, бо через кілька днів трохи далі в кущах Чкаловського пляжу знову знайшли мертву жінку, з аналогічними ознаками насилля.

Тепер вже оперативники рили землю, як могли. Власне причина в тому, що від весни й до самісінької осені будь-яке курортне місто просто кишить відпочивальниками й вони, разом з місцевими жителями, порушують всі писані й неписані закони. Виходить шукати голку в стозі сіна набагато легше, ніж розслідувати літні злочини.

Наразі дільничий сів у тіні каштана та й попивав воду з пляшки, бо спека стояла неймовірна. Зі старої хрущівки вийшла бабуня з кошиком, повним випраної білизни й попрямувала до мотузок, натягнутих між деревами, але офіцер громади її ввічливо зупинив.

– Бог в поміч! Ой, як же Ви мені потрібні, Семенівно! Адже Ви більше за мене про всіх знаєте. Прошу Вас, на одну хвилинку. Я вже заходив, але Вас вдома не було.

– Не було. На дачі весь тиждень працювала. Ось тільки повернулася, а прання зібралось море, – бідкалася жінка й дільничий як про море почув, аж насупився. От не було б у них цього дива, то й напасті до міста не так чіплялися б! – А що Ви від мене хочете?

– Ось подивіться на ці фото, будь ласка. Може бачили десь дівчат? – знав, що нічого не вигорить чоловік, але на всякий випадок, працював до кінця. Жінка швиденько начепила окуляри, що висіли на грудях,

уважно глянула й навіть перехрестилася:

– О, Господи! Так це ж Таміла й Лариса... Вони в мене два тижні кімнату знімали. Що неправильно закінчився їх курортний відпочинок? Боже-милий! Невже обох відразу?

Наразі дільничий теж подумки помолився Богу, адже знайшов саме ту людину, котру шукав. Та й бабця була «підкована», бо з фото миттю зрозуміла: що й до чого.

– Ні, Софіє Семенівно. Одна жива. А хто тут є хто? У Вас якісь записи про них залишилися? – як кліщ вчепився в інформацію чоловік.

– Аякже ж! Шо я кого попало в дім пушу? Та ні за які коврижки! Звісно, все є. Я їх паспортні дані відразу на телефон скинула. Це ж дві кияночки були... О, Господи! Так Ви кажете, що одна вижила? Боже сохрани її! Такі харощі дівочки...

Оце вже була справжня удача! Дільничий миттю відіслав паспортні дані двох киянок в управління й відчував, що не дарма б'є ноги на землі. Тепер справа зрушила з місця та можна було сповістити батькам у столицю, що сталося з їх нещасними чадами. Можливо, коли до дівчини прибудуть рідні – вона себе згадає?

Виглядала бідолашна вже набагато краще й тепер про неї знали, що це Лариса Бабич, учениця столичного коледжу, а небіжчиця – її давня подружка й сусідка. Дівчата були з хороших родин та поїхали відпочивати до Одеси, зі згоди батьків. Мали при собі невеликі статки та й засмагали собі то на Дельфіні, то на Ланжероні. Жили тихо, без надмірностей.

Але перед самим від'їздом, вони повернулися під ранок та шаліли від щастя, що потрапили до елітного закладу Аркадії – нічного клубу Ібіца й познайомилися там з популярним актором. Подружки відчайдушно розповідали про це Семенівні, але ні його імені, ні зовнішності бабуся описати не могла. Саме з ним киянки планували провести прощальний вечір в Одесі.

Тепер треба було шукати того «актора», бо скоріше за все якась

тварюка, що не має ні розуму, ні сумління тягається в районі клубу Ібіца та зманює красивих дівчат. Він не бере прикрас, чи телефонів, а просто знущається з молодих створінь. Скоріше за все від порушень якихось розумових функцій, злочинець повністю втрачає контроль і вбиває...

В управлінні карного розшуку трохи пошукали та й знайшли неймовірно гарну й сміливу оперативницю, яку вирішили відправити в Ібіцу, попрацювати під прикриттям.

Розділ 3. Ханна

Струнка та ясноока випускниця поліційної академії запросто прийшла б до смаку паскудному злочинцю. Молодший лейтенант Ганна Забродська ненавиділа їх за те, що в дитинстві саме такі варвари заради наживи, залишили її без мами й тата.

До Одеси вона прибула за розподілом вишу і вже встигла успішно попрацювати під прикриттям в кількох операціях. На службу Ганна ходила звісно без форми та часто мінjala зачіски й колір волосся. По-перше, це дівчині подобалося; а по-друге, так її важче запам'ятати. Вона була уродженкою Львівщини й добре володіла польською та чеською мовами. Тому за легендою Ханна приїхала до Одеси, як заможна туристка зі Словаччини.

– Dobrú večer! – всілася Ганна за стійкою бару в гарній коротесенькій сукні та навіть трішки засвітила шикарну червону білизну.

Вечір був у самому розпалі й дівчина вдавала, що захмеліла від першого ж коктейлю та почала роздивлятися місцевих хлопців. Ось її запросив потанцювати якийсь фарбований красень, з пірсингом по всьому лиць. Вона цнотливо опускала очі та не давала йому міцно обіймати, саме так привертаючи увагу того, хто як їй здавалося, точно був серед присутніх і вже шукав собі нову жертву.

Інтуїція дівчину не підвела й, коли вона замовила собі другий коктейль, до столика підійшов симпатичний високий чоловік, років двадцяти семи. Він мав гарну статуру й був одягнений у все біле та посміхався щиро, на всі тридцять два зуби, дійсно як голлівудський актор.

– Чи дозволить пані присісти? – вимовив він й награно закинув своє шикарне волосся.

– Nerozumím! – ніжно посміхнулася Ганна й опустила очі.

– О'кей! Це не проблема, – перейшов він на непогану англійську й Ганна зрозуміла, що вона помилилась. Ну, не могла тварюка, що душить дівчат на узбережжі бути ось такою вишуканою.

Бачите, навіть успішним випускницям поліційних вишів, що вже мали справу з різними покидьками здається, що злочинець повинен мати гидкий чи непристойний вигляд. А цей наче й справді зійшов з обкладинки глянцю.

Ганна залюбки поговорила з таким же, як сама туристом про визначні пам'ятки Одеси, потанцювала з ним повільний танець та непомітно у всі очі спостерігала за гостями клубу. Але на сьогоднішньому святі життя не вирізняла серед них, для роботи, жодного.

Зате Артур, так він назвався, вже стискав на столі її ручку та настирливо заглядав у невинні очі молодшого лейтенанта одеського карного розшуку. Він наговорив англійською їй таку купу непристойностей, що Ганна навіть перекладати не намагалась. Але коли вона захотіла попрощатися – чоловік ображено запротестував та просто благав провести з ним ніч.

– Ханно! Ти єдина жінка, що сподобалася мені в цьому місті. Завтра я покидаю Одесу і хотів би провести неймовірну прощальну ніч, саме з тобою...

Ця фраза наче обпекла розум поліціантки. Адже той гад теж намагався «прощатися» з містом і дівчатами. Хоча це міг бути лише збіг та перевірити вона зобов'язана!

– Артуре! Але я не можу. Я заручена і вдома на мене чекає наречений. Скоро ми одружимося. Це неможливо, я ж католичка, – навіть почервоніла оперативниця.

Після цих її слів з тим Артуром почало діятися щось дивне. Чим більше вона опиралася, тим настирливішим він був. Тепер сумнівів не було:

Ганна піймала саме ту «рибу»!

– Ти теж дуже сподобався мені, красеню! Нехай це буде лише один раз і тільки між нами. Ніхто ж не дізнається... – розстібнула вона на літній сукні кілька верхніх гудзиків так, наче їй було страшенно соромно та спекотно.

Очі збоченця вже горіли хтивим полум'ям і він попросив рахунок. Заплатив за обох та обережно повів Ганну на вихід. Далі сказав, що в нього від почуттів зупиняється серце, тому хоче трохи прогулятися набережною й подихати морським повітрям, а потім він запрошує її у свій шикарний номер.

Десь всередині Ганна закипала справжньою ненавистю та бажала якомога швидше відбити йому щось схоже на чоловіче. Адже Господь не знав, яка тварюка виросте з колись звичайного хлопчика. Та вона трималась трішки сп'янілою й засоромленою... Грала дівчина неймовірно добре й він точно повівся.

Ось вже закінчилася гарна бруківка й парочка попрямувала далі за паркан пляжу. Музику та сміх з нічного клубу ще було чути, але тут вони були зовсім одні. Саме в цей момент «артист» ненароком схопив Ганну за волосся і почав душити. Та дівчина застосувала один зі стандартних захисних прийомів і вирвалася з рук негідника. Це настільки розлютило злочинця, що він з силою вдарив оперативницю в сонячне сплетіння й на мить Ганна відчула, що захлинається, а збоченець вже намагався повалити її на схил та міцно тримав однією рукою за горло.

Сили звісно були нерівними й тоді з останніх сил поліціантка висмикнула зі шва на боку тонкий стилет й засадила «актору» якомога глибше в плече. Інакше вона поки не діставала. Хотіла зробити другий удар, але він заревів наче тварина, сильніше придавив її за горло, дико матюкнувся зовсім не по-англійськи, та рвонув у п'ятьм так швидко, наче за ним гнались з десятків здорових чоловіків.

Оперативниця ще задихалась від удару, але розуміла, що ні наздогнати, ні затримати збоченця сьогодні самотійно вона не зможе. Це був провал операції та приниження її професійної гідності, але Ганна

піднялася, тримаючись за паркан та швиденько пішла до світла.

Розділ 4. Чайка

А в лікарню до доньки приїхали схвильовані й збурені горем - батьки Бабичі. Вони плакали та обіймали її, молились Богу, що вона вижила, а ще писали скарги в усі інстанції про те, що місто Одеса несприятливе для туризму та несе загрозу життю відпочивальників.

Звісно одеситам чути таке було дуже образливо, але по даному факту заперечити нічим не могли. Відповідальні посадові особи лише мовчки опускали очі та обіцяли, що обов'язково розберуться в ситуації. Лише один, а саме той вредний капітан-оперативник не витримав звинувачень та гаряче відповів:

– Ой, можна подумати, що у Вас в Києві злочинності менше, ніж в Одесі! Так, вона в нас висока. Але ж саме завдяки отому клятому туризму. Взимку, я навіть з кабінету не виходжу, кросворди розгадувати набридає. А під час туристичного сезону здається, що злочинці з усього світу тільки до нас і пруться...

За той «захист рідного міста» капітан отримав догану від керівництва, але в нього їх теж було хоч греблю гати. Тому шукати нелюда продовжували всі служби та він, наче в морі втопився! Після того, як молодший лейтенант продірявила гаду плече та показала, що крихітні одеситки можуть створювати смертельну небезпеку, навіть таким тваринам, душитель-насильник зник з міста. Це трохи заспокоювало, але ж його схиблений розум виникне десь в іншому краї й почнеться відлік нових жертв. От тільки: як цього не допустити?

Професійний психолог був абсолютно правий і скоро, поруч з батьками, постраждала Лариса Бабич почала пригадувати саму себе, а заодно й страхіття, що з нею сталися. Вона згадала, як той невіглас звернув шию її подружці та кинув, бо вона йому не сподобалась. А все те, що відбувалося з дівчиною далі змушувало її битися в страшній істерії. Виникало питання: може не треба було повертатися пам'яті повністю? От якби людина могла контролювати, що їй пам'ятати, а що забути навек – такий варіант багатьох точно влаштував би!

Тіло дівчини відновилося доволі швидко, але розум Ні. Інколи здавалося, що Лариса зовсім втрачає здоровий глузд. Батьки підписали папери та й забрали дитину до Києва.

Вони щиро сподівалися, що повернення до рідного дому принесе нещасній одужання. Але сусіди вже поховали свою доньку та тепер винуватили родину Бабичів у тому, що саме вони запропонували подружкам поїздки до прекрасної Одеси й навіть спонсорували мандрівку. Родина Бабичів мала непоганий продуктовий бізнес в столиці, а та інша – жила набагато скромніше.

Мама вбитої дівчини проклинала всіх і вся. Звісно її можна було зрозуміти. Ось тільки ті правдиві розповіді на районі несли бідолашній Ларисі «рухливу смерть». Адже тепер кожна собака на вулиці знала, що дівчина сплюндрована якимось негідником і відмити цей жах ні в якій ванні не вийде...

Восени до коледжу Лариса не пішла. Її вже кілька разів вкладали до спеціальної клініки й поки вона приймала ліки – була стабільною. Але як тільки поверталася до звичайного життя, весь час намагалася вкоротити собі віку. Батьки вирішили найняти спеціально підготовлену няню, колишню працівницю внутрішніх органів. І все це виглядало як суцільне страхіття!

Не важко здогадатися, що дівчина була красивою. Можливо саме тому потвора й обрала її для своїх пекельних розваг. Тільки наразі краса Лари танула на очах і вона ставала все більше схожою на штучну ляльку, якій ніщо живе не цікаво.

Якось під час чергових відвідин спецклініки Лариса, на диво щиро, розмовляла з новим лікарем. Психіатрія звісно була частиною його спеціалізації, але молодий чоловік був ще й терапевтом та намагався обрати для пацієнтки більший тонкий підхід лікування.

– Слухайте, лікарю, навіщо Вам витратити на схиблену стільки часу? – цинічно запитала його Лариса.

– Грубо. Але це моя професія й покликання, якщо хочете. Малим я мріяв стати художником та, коли загинув тато, мама теж хотіла

заподіяти собі смерть. Кохання у них було неймовірне. Я виріс, відвідуючи схожий заклад і поклявся, що буду допомагати одужувати людям, у котрих душа болить. Кажуть, що інколи в мене непогано виходить. Я відповів Вам, Ларисо?

Наразі він говорив зовсім не як професійний психіатр, а як нормальна, збурена власним горем людина й на Ларису це подіяло краще за будь-які ліки. В її очах з'явилися сльози, але звичайні, не ті страшні й безпорадні. Просто дівчина відчула, що їй шкода іншу людину.

– Те, що Ви зараз сказали правда, чи лише чергова історія для піддослідної? Чомусь я хочу Вам вірити... – ще більш впевнено вимовила дівчина.

– Повірте, це правда. І Ви для мене не піддослідна, а жива людина, яка потребує допомоги та співчуття. Чомусь же Ви хочете мені вірити? – знизав плечима лікар.

– Як мені називати Вас, художнику у мріях? – спитала Лариса й він навіть дещо посміхнувся.

– Так мене ще ніхто не називав. Звати мене Ілля. Таке звичайне старе ім'я. Ось Ваше, Ларисо, набагато красивіше. Так звали внучку Посейдона й воно світле.

– Бачу, лікарю, у Вас є час на Інтернет? Дякую, що спеціально обійшли дослівний переклад мого імені. Адже я - «чайка». Тобто пряме нагадування про море... Та мені це вже байдуже. Змирилась. Ось тільки життя навколо мене миритися не хоче і це найважче, – доволі вдумливо відповіла йому пацієнтка.

– Ларисо, Ви робите неймовірно успішні кроки до одужання. Це я Вам як професіонал говорю і як звичайна людина. Я дуже радий, що ми йдемо вірним шляхом. А життя? Так воно завжди важке. Просто до нього треба ставитись симетрично і все вийде, – порадив їй лікар.

Розділ 5. Хочу жити

Лара все частіше подумувала відновити навчання в коледжі, але простий спуск в ліфті знову все зіпсував. Бідолашна подружка раніше

жила кількома поверхами нижче, тому її мати заскочила до ліфта й, замість привітатися, злісно скрикнула:

– Що, красуне, квітнеш? А моя донечка гниє на кладовищі! Весело тобі?

Всередині Лариси наче щось обірвалося й боляче пронизало все тіло... Вона не відповіла сусідці, а лише мовчки затремтіла та передумала йти по хліб. Знову піднялась у квартиру, зачинилась на всі замки й пішла до кухні, щоб обрати щось найгостріше в домі.

Слова Таміліної мами миттю перекреслили всі старання молодого психіатра й дівчина знову відчула на горлі залізні ручища збоченця та чітко бачила, як на схилі лежить її подружка, перекручена наче ганчірка...

Забринів телефон, але Ларі наразі було дуже ніколи. Вона хотіла вже взяти ножа, та раптом згадала, що в тумбочці ванної кімнати тато тримає страхітливе старе лезо, що залишилось у спадок від дідуся. Раніше тим жахіттям чоловіки голилися, а тепер інструмент точно допоможе їй швидко опинитися поруч з Тамілою!

Але ж телефонував хтось неймовірно впертий! «Добре, поговорю наостанок з живою людиною та й піду спочивати» - подумала дівчина, а руки трусилися так, що ледве відповіла на виклик.

Дивні бувають збіги у житті! Якби в ліфті їй не зустрілася мати загиблої подружки, то цей дзвінок все одно повернув би її в минуле. Телефонував той поліціант, що першим прибув до них на допомогу. Він кілька разів відвідував Ларису в одеській лікарні та все випитував: що вона пам'ятає? Ось той слідок, що вів справу приходив лише один раз, хоча розслідування було саме його прямим обов'язком. А цей дивний сержант копав виключно з ненависті до ганебних потвор. Він не виказував їй тоді ніяких знаків уваги, а лише прохав згадувати, тому його номер залишився у Лари в телефоні.

– Слухаю Вас, Вікторе! Ви його знайшли? – з надією засвітились очі постраждалої.

– Вітаю, Ларисо! Ні, на жаль, більше ми його ніде не бачили й не чули.

Згинув, падлюка. Та я телефоную не через це. Справу офіційно закрили, а серед речдоказів залишилися Ваші сережки. Слідчому байдуже, а я зголосився Вам повернути. Скажіть, будь ласка, адресу.

Це вже точно було занадто! Невже всі люди сьогодні спеціально вирішили її добити? Але ж вона й так згодна піти...

– Дякую, Вікторе, але вони мені не потрібні, – голос Лариси тремтів як і вся вона. – Викиньте їх куди завгодно. Ви ж розумієте, що я їх бачити не зможу... Подаруйте комусь або віддайте на благодійність, тільки мені більше не телефонуйте, добре?

– Боже, який я дурний! Вибачте, будь ласка, я не подумав. Звісно я передам їх на благодійність і Вам надішлю підтвердження. Я розумію, що навіть мій голос нагадує Вам про біду. Я справді не хотів! Ви тільки не впадайте в паніку, бо цим порадуєте ту сволоту, де б вона не була. Просто живіть і намагайтеся забути, – ще й цей почав повторювати те, що Ларисі вже казали тисячу разів. Але одеський поліціант, наче голос долі дав натяк, чого їй робити не треба. Лара зітхнула та відповіла:

– Забудьте про звіт, я Вам і так вірю. Ви гарна людина, Вікторе. Може колись я сама Вам зателефоную. Робота у Вас важка, але потрібна. Бережіть себе!

На цьому розмова закінчилася й патрульний з Одеси, сам того не розуміючи, зробив набагато більше, ніж всі ліки та психологи разом узяті. Він підсвідомо дав зрозуміти нещасній, що жити вона повинна хоча б на зло тому, що сталося. А ще дуже хочеться дочекатися дзвінка, коли їй сповістять про загибель тієї потвори. Тому вона просто вмилася у ванній кімнаті та навіть не збиралася тепер відчиняти татову тумбочку.

Коли мама заїхала додому подивитись: як почувається донька, Лариса була майже в формі. Вона встигла прийняти необхідні за графіком ліки та дивилась у вікно: як за на дитячому майданчику граються сусідські діти.

– Як ти, моя кицюню? Що сьогодні їла? – поралась мати на кухні.

– Мамо, а в мене до тебе діло є! Знаю, що ми дуже прив'язані до мікрорайону не тільки через дідову квартиру, а й через близькість до точок продажу. Та як ти дивишся на переїзд до іншого району? Туди де нас ніхто не знає. Бо я вже не хочу помирати. Хочу жити й навчатися. Ось тільки тьотю Олю в ліфті бачити не можу...

– Що знову чіплялася? – миттю скипіла мати. – Та я їй очі повидираю! Скільки можна винити тебе в тому, що сталося? Чорт з нею, з квартирою. Нові набагато кращі. Як тільки тато повернеться додому - будемо радитись щодо переїзду. Мені й самій тут гидко. А ти в мене велика розумниця, доню!

Розділ 6. Художник

На сімейній нараді вирішено було залишити не тільки район, а й взагалі лівий берег. Правобережжя Києва рясніло найрізноманітнішими новобудовами, тому вибір житла був фантастичний.

Щаслива ріелторка ганяла по місту, як навіжена, та все показувала Бабичам варіанти квартир. Дивно, але Ларисі сподобався ЖК саме на березі великого озера. Батьки мовчки поглядали на дитину й не розуміли її нової тяги до води. Адже після страшної пригоди в Одесі, вона навіть ванну приймати боялася. Та час ішов і дівчина почала цікавитися навчанням. Самостійно підганяла основні предмети за книжками й за допомогою занять онлайн.

Поруч з тим комплексом, в полі зору, знаходились аж дві звичайні школи й після співбесіди з завучем, для продовження навчання, мама з донькою обрали одну з них.

Тепер учениці одинадцятого класу Ларисі Бабич здавалося, що вона перегорнула нову сторінку та починає жити заново. Перед очима більше не з'являлися старі сусіди й ніхто не дорікав та не посміхався їй вслід. Це дуже допомагало!

На сеанси та обстеження до спеціалікарні Лариса їздила регулярно та ніяких особливих зрушень, на краще, не було. Зустрічі з молодим інтерном стали для дівчини майже звичкою й вона заслужено вважала його своїм щирим другом.

Якось по закінченню основної профілактичної бесіди Ілля вже складав її історію до теки та рукавом халата зачепив папери на столі. Додолю посипалися ескізи й готові малюнки простим олівцем. Побаченим Лариса була неймовірно здивована, адже на всіх роботах була саме вона...

– Лікарю, що це? – збуджено округлились очі пацієнтки. – Ви теж збоченець, тільки з медичним дипломом?

Він обережно й швидко зібрав листки докупи та склав на місце. Здавалося, що Ілля наразі сам потребує психіатричної допомоги або хоч якогось адекватного захисту. Він низько опустив свої пухнасті вії й не говорив поки ані слова. Та все ж професія давалася взнаки й медик пояснив:

– Малюнки допомагають мені в роботі. Так я краще концентруюсь на пацієнті й шукаю нові можливості допомогти.

– А скільки у Вас на сьогодні пацієнтів? – посміхнулась розумна Лара.

– Дорослих? Двадцять сім, а що? – тепер він виглядав звичайною обуреною цим допитом людиною.

– Так Ви ще й діточок консультуєте? – продовжувала дивуватися його таланту дівчина.

– Якщо бачу, що можу допомогти? Так.

– Я перепрошую. А можна подивитися малюнки? – настирливо спитала пацієнтка.

– Звичайно, будь ласка, – простягнув їй жовту теку Ілля та, як загнане звірятко, безсило всівся у своє крісло.

Лариса теж сіла поруч і відкрила малюнки. На них вона виглядала так, наче була живою. Здається про свою дитячу мрію лікар не збрехав, бо

дійсно мав неймовірний таланти художника-графіка. Так, в нього добре виходило залізти в голову пацієнта та впорядкувати там безлад, але й малював він фантастично!

– Ось бачу, що тут не лише я, а й дітки... Але ж це Ви, тільки в дитинстві? – захопливо дивувалася його дару Лариса й розуміла, що він малює свої мрії по пам'яті. Виглядало так, наче його думки ожили й звичайні малюнки, на очах, перетворювались у тривимірні. Ні, це не фантазії хворої пацієнтки. Просто олівець в його руках мав чарівні здібності. Серед графічних робіт був один вид з вікна, скоріше за все його квартири; а ще вулиця з перехожими, тролейбусом і проєкцією будинків вдалині.

Лариса обережно склала його шедеври та підняла вгору брівки:

– Дуже-дуже гарно, лікарю. Ні, дійсно! Але чому я? Що з моїм мозком зовсім погано? То Ви хоч скажіть. Я в денну школу зібралася. Мене до учнів можна пускати, чи ні?

– Ларисо, це дуже гарна звістка! Можна й навіть необхідно. Школа – сама по собі психіатричний заклад, тільки зі здоровими на вигляд людьми. Там Ви відразу забудете всі проблеми та поринете у навчання й кошмар спілкування з однолітками. Чудове рішення і я його підтримую! – зрадив лікар, але на її основне запитання не відповів.

– Знаєте, Ілля, Ви добре допомагаєте нам нещасним повернутися з того світу до нормального життя, але якби стали художником, теж мали б багато прихильників та поціновувачів. Ваші малюнки – живі. Я подивилася на себе збоку й побачила когось дуже гарного. Ви надмірно ідеалізували мій образ. Я ж звичайнісінька та інколи зовсім дурна, – знизала вона плечима і вперше побачила в його очах дивне сяйво.

– Дякую за високу оцінку. Але я нічого не ідеалізував. Я бачу Вас, Ларисо, саме такою. Та й на Андріївському мені сказали, що Ви неповторна... Я там буваю зі своїми роботами, коли є змога. Мені ж теж інколи потрібне переміщення у просторі, – відверто зізнався лікар-психіатр.

– А це вже здається порушення моїх прав! – розсміялася пацієнтка й Ілля точно забув, що він наразі в білому халаті та дивився на неї зачарованим поглядом. А може просто радів своєму успіху, що дівчинка щиро сміється?

– Чому це порушення? Я ж не фото Ваші продаю, а дарую людям свої фантазії. Ви моя муза, якщо хочете. Тільки й усього, – теж розвеселився він. – Перепрошую, Ларисо, але на мене чекає інший пацієнт. Був дуже радий нашому спілкуванню і не ображайтеся за малюнки, вони мене лікують.

– Та хіба за таку красу можна ображатися? Тільки в мене є прохання до Вас, лікарю. Подаруйте музі хоча б одну зі своїх робіт. Я дивитимусь й намагатимусь стати кращою, – він радісно кивнув і Ларочка обрала два гарні ракурси, розпрощалася до нової зустрічі й пішла до маршрутки, на диво піднесена та здорова.

Розділ 7. Гра долі

У під'їзді старого будинку, де він жив, було темно. Віктор повертався додому зі служби доволі пізно і в нього страшенно розколювалась голова. Цілісінький день він ганявся сьогодні за порушниками правопорядку розпеченими дорогами Одеси, але від цього життя в перенасиченому відпочивальниками південному місті, кращим не стало.

Навіть зараз він підсвічував сходи телефоном, бо лампочок і близько не було. Якби сталося диво й вони зненацька з'явилися, то все одно ненадовго. Половину миттю порозбивали б підлітки, а іншу - заповзятливі пожильці рознесли б по квартирах. І справа тут не в бідності, а в звичці, що залишилася в народі від попередньої влади: чим гірше, тим краще. І скільки вже років, як та радянщина пішла геть, а звички у людей тримаються незмінні.

Філософ Коршунов вже піднявся на свій четвертий поверх, як десь вище почув слабкий стогін. У сержанта миттю спрацював професійний інстинкт і він опинився поруч з людиною, що лежала на сходовому майданчику. Як же зараз потрібне було яскраве світло, але його немає!

Віктор нахилився та посвітив на свою знахідку. То була молода дівчина. Вона прикрила лице рукою й попросила:

– Будь ласка, допоможіть... Мене хтось по голові вдарив.

– Як Ви тут опинились? Чому одна? Піднятися зможете? – вже почав працювати сержант і незнайомка спробувала підвестись.

Це нахабство вже переходило всякі межі! Бити людей по голові майже під дверима помешкання поліціанта... Але ж про це знає тільки місцева громадськість, а на дверях його квартири немає напису: «Увага! Живе страж порядку».

– Я приїхала з Херсону, вступати до Вашого політехнічного. На зупинці побачила оголошення, що тут можна винайняти квартиру. Довго була у виші, поки документи та співбесіда. Ось і прийшла поселятися так пізно, але не встигла. Тепер сумочки немає, а там були всі гроші й картка...

Дівчина заплакала і Коршунов чомусь згадав пригоду з двома дівчатами біля моря та злочинцем, що втік з їх міста так і не отримавши по заслугі. Звісно наразі це були якісь інші тварюки, що підстерігають довірливих абітурієнтів у під'їздах, займаючись «гоп-стопом». А йому сержанту поліції Віктору Коршунову, доля підкинула постраждалу майже під двері власної оселі.

– Тобто Ви навіть не телефонували про наявність житла, а просто пішли за вказаною адресою? – зітхнув він. – Знаєте, я питаю, бо в нашому під'їзді ніхто квартири не здає. Тому це звичайнісінька дешева підстава.

– Ой! – помітила дівчина, що він у формі та трохи заспокоїлась. – Перепрошую, пане поліціанте. Я не відразу зрозуміла, бо в мене перед очима не дуже ясно... Так, я сподівалася тут поселитись, а тепер виходить, що йти мені зовсім нікуди.

– Тоді ходімо до мене. Я живу сам і як Ви розумієте, чіплятися не буду. Професія не дозволяє! До речі, у Вас кров на волоссі. Треба промити та перев'язати. Згодні? – згадав і про власну голову Віктор.

– А хіба в мене є варіанти? Я ж навіть у маршрутці заплатити не зможу.

Господи, мама мене вб'є. Поїхала називається екзаменати складати, – бідкалася дівчина та притулилася до стіни, щоб не впасти.

Віктор відчинив своє помешкання, повмикав кругом світло та провів гостю до кухні. Потім промив їй рану й змастив йодом. Вона була неглибока, адже били чимось не дуже важким. Можливо кастетом, а жіноче волосся зменшило силу удару. Та й ці покидьки не готові вбивати, вони просто відволікають і грабують.

Тепер він роздивився свою незнайомку. От звідки в нашій країні стільки красивих дівчат? Вони не схожі одна на одну, але неймовірно гарні та особливі! Чомусь Коршунов знову пригадав красуню-киянку, якій нещодавно телефонував, відносно сережок. Віктор вже здав їх знайомому лихварю, а на виручені кошти накупив з напарником солодошів та відвіз до місцевого притулку. Якби та київська принцеса бачила очі місцевих діточок, що накинулись на подарунки, вона була б точно задоволена.

– Вибачайте, це Ви мабуть задумались про те: навіщо впустили мене в дім? – перервала його думки про Ларису нинішня постраждала.

– Зовсім ні. Просто згадав ще одну бідолашну, але то зовсім інша історія. Я навіть не запитав: як Вас звати? Оце такий з мене страж порядку, – посміхнувся господар.

– Стефанія. Матусі дуже подобалась наша українська цілителька, а оскільки мама в мене Марія, то мене вона назвала Стефанією. В школі часто дражнили, але я звикла. Тому просто відгукуюсь на ім'я Стефа. А як Вас звати, рятівнику?

– Переможцем, – пожартував Коршунов. – Вибачте, Віктором мене звати. До речі коли я йшов додому, то мріяв лише про пігулку від головного болю. А тепер нам їх знадобиться дві. Потім будемо пити чай, добре Стефо?

– Добре, Вікторе. Дякую, що не залишили на сходах. Як для своєї роботи, Ви дуже гарна людина. Так мені здається, – сказала дівчина й у сержанта десь по спині пройшовся мороз. Він знову згадав слова киянки Лариси та хоч був незабобонним, наразі подумав, що з ним грається

доля.

Розділ 8. Невипадковий збіг

Пройшов рік. Лариса Бабич на відмінно закінчила середню школу, та вступати поки нікуди не збиралась. Серед звичайних шкільних буднів та нормальних веселих учнів – страшна торішня історія пригадувалась все менше. Новий район та люди зробили її світ майже таким, що був до тієї жахливої поїздки.

Та якось мати натякнула дівчині на родинну подорож до Середземного моря й Лариса миттю залилась сльозами:

– Мамо! Як ти можеш? Невже думаєш, що все забулося? Ви собі з татом їдьте до будь-яких морів, але мені це зовсім не треба.

– Вибач, доню! – пригорнула її мати до грудей. – Я не хотіла. Просто думала, що коли ми поїдемо всі разом кудись до Європи, тобі стане краще. Та й від навчання відпочити треба.

– Я ж кажу: коли вам з татом треба - то їдьте. Тільки мене не вмовляйте. Моря я бачити не можу й думаю, що взагалі ніколи більше в нього не зайду. Мені навіть аромат йоду та солі страшний, – відверто зізналася Лариса.

– Добре-добре! Забули, – підняла руки мати, а сама вже знову планувала зателефонувати до лікаря. Пройшов цілий рік, а дитина не може позбавитися тих страхів. Це ж ненормально. От тільки тягнути її до божевільні точно не варто. Потрібно якось інакше підійти до проблеми.

Пані Бабич була жінкою розумною й заповзятливою. Тому нічого не сказала Ларочці й зателефонувала до Іллі. Вона розповіла йому ситуацію, що склалася. А він як почув, то страшенно зрадив. Ні, не тому, що пацієнтка не зовсім одужала, а якраз тому, що він їй потрібен. Здавалося, що молодий психіатр за рік зовсім не забував про красуню-Ларочку. Він порадив нічого не говорити дівчині, просто записав нову адресу Бабичів та почав інколи, наче випадково, кататись повз їхній двір.

Того дня Лариса гуляла у дворі з другом, якого подарували їй на день

народження. Хтось розповів батькам, що дівчині стане краще, коли вона почне піклуватися про когось меншого. Так у неї з'явився гарненький кокер спаніель. Він миттю завоював серце Лари та й сам полюбив дівчинку всією своєю собачою душею.

– Вибачте, як ця вулиця називається, не підкажете? – абсолютно спокійно запитав у Лариси молодий чоловік, але його голос здався знайомим.

– Лікарю, що Ви тут робите? – запідозрила вона маму в змові, але чоловік зробив такий здивований вигляд, що Лара повірила.

– Перепрошую... Лариса? А що Ви тут робите, та ще з собачкою? Вийшли заміж у цьому районі? – сумлінно грав професіонал.

– Ілля, Ви жартуєте? Яке заміж? Живемо ми тут усією родиною тепер. А Вас до мене, мабуть, мама викликала? – не стала гратися в піжмурки з ним щира дівчина.

– Та ні. Я їду на виклик ось за цією адресою, – показав запис у телефоні він і було зрозуміло, що прямував лікар явно не до неї. Власне, підготувався психіатр на відмінно!

– А, так це Вам на сусідню вулицю, за рогом. Ну й збіг! Я навіть уявити не могла такого... Фу! Санта, фу! Не бери до рота все, що прийдеться. Потім знову пігулки ковтати будеш, – підняла дівчина на руки песика, а він весело чхнув та винувато пригорнувся до неї.

– Чому Санта? – радісно посміхався з відкритого вікна Ілля.

– Тому, що в мене день народження під новий рік. Ось і подарували. Я назвала Сантою. Йому подобається. Ну, не Джеком же його називати, правда? – зараз, з песиком на руках, Лариса виглядала так гармонійно та мирно, що лікар не зрозумів материних хвилювань. Але бачити красуню він був страшенно радий, незалежно з якого приводу.

– Ясно. Тоді я поїхав, бо на мене чекають. Був радий, що у Вас все добре. Адже добре, Ларо? – не такий вже й простий був цей доктор.

– Як Вам сказати, лікарю? Все в мене добре було, поки навчалась та

вигулювала Санту. А нещодавно мама хотіла, щоб ми родиною поїхали до моря... І мене знову перемкнуло. Тепер часто ночами бачу Тамілу: як вона лежить там, на траві. Тоді дихати нормально не можу. Я батькам не казала, а Вам говорю...

– Це вже гірше, Ларисо. Знову треба попрацювати разом. Я можу консультувати Вас не в клініці, а наприклад тут, посеред дворів. Тим більше, що в мене поруч є робота. Ви як, не проти? – ще впевненіше спитав Ілля.

– Та ні! Давайте спробуємо, якщо Вам не важко. А батьків я таки відправлю відпочивати. Вони весь рік працювали не покладаючи рук, щоб мені жилося якомога краще. Я ж все розумію. Ось тільки компанію їм скласти не можу.

– От і домовилися. Тоді чекатиму Вас завтра о десятій он у тому скверику. Добре? – посміхнувся він їй такою щасливою посмішкою, наче Лара згодилась вийти за нього заміж.

Розділ 9. Вирок

Можливо у когось це викличе здивування чи посмішку, але зовсім нещодавно старший сержант Одеської патрульної поліції – Віктор Коршунов став татом! Тоді, рік назад пізнього вечора, доля таки підкинула йому під двері справжній подарунок.

Дівчина з Херсона, що приїхала вступати до відомого одеського вишу – екзамени провалила та інший іспит вона успішно склала. Неймовірно добрий і щирий Віктор запав Стефанії в душу настільки глибоко, що після кількох зварених разом борщів, вони опинилися в одному ліжку.

Після пригоди з двома столичними дівчатами, біля моря, Віктор якийсь час ще згадував красуню-Ларису, але ж вона була недосяжною мрією. А Стефа виявилась простою й доступною, тому вони скоро одружилися й тепер були щасливими батьками манюнької синьоокої дівчинки.

У вільні години молода родина часто гуляла з колясочкою біля моря та мріяла про прекрасне майбутнє. Здавалося Стефа зовсім забула: як пройшло її перше знайомство з південною Пальмірою. Може десь

глибоко в душі молода матуся навіть дякувала тим нахабам, що дали їй хибну адресу, пограбували та навіть стукнули по голові. Адже коли б не та пригода: де їй знайти кращого коханого на землі?

І знову на вулицях Одеси було спекотно, бо черговий курортний сезон розпочався гамірно та жваво. Тисячі відпочивальників все прибували на центральний вокзал зі своїми напханими добром валізами, а перевізники та ріелтори працювали безперервно й невтомно.

Віктор заїхав на обід, поцілував дружину, помилувався донечкою та й попрямував знову на службу. Звісно тепер йому хотілося якомога раніше потрапляти додому, але оберегати спокій рідного міста він любив не менше, ніж свою родину. Тому сів за кермо вже підтоптаній на дорогах Тойоти і, в тисячу якийсь раз, відповів:

– Дев'ятка слухає...

З вірним напарником Гошею вони катались до глибокої темряви. Над морем зійшов повний місяць і його доріжка викликала романтичні думки. Раптом знову зашипіла рація. Поліціанти прийняли виклик та поїхали до парку «Перемога». То була не їх юрисдикція, але диспетчер попросила допомогти місцевим патрульним і чоловіки вже кинули авто та зайшли всередину парку.

Це місце відпочивальники обожнювали не лише через довжелезне озеро в центрі, де на воді розташувались кафе й атракціони. Навкруги відчувався особливий спокій та релакс. Старі верби купали свої довгі гілки в озері, а навколо доріжками мирно повзали десятки красивих черепашок. Діти доганяли їх на колінах та пишали від радості, а батьки не заважали цій ідилії. Вони сиділи на зручних лавочках з морозивом у руках та просто вбирали щирість сонячних днів. Але так було вдень, а наразі на лавках більше обіймались закохані парочки.

– Привіт, пацани! Чого викликали? – привіталися патрульні зі знайомим поліцейським нарядом.

– Та вирішили розібратись. Люди сказали, що шастає кущами якийсь молодик та лякає дівчат. Одна кричала наче її ріжуть, а потім втекла так швидко, що спитати нічого не встигли. Ось шукаємо. Парк великий,

тому попрохали підкріплення й Ви прибули.

– Колю, воно то так, але ж і на дорозі багато шизиків ганяє. Ну, добре давайте походимо трохи. Може щось і знайдемо, – згодився Віктор.

Центральні алеї, біля озера, були освітлені доволі добре та більш віддалені доріжки не могли похвалитися великою кількістю ліхтарів. Шукати поліціантам довелося недовго. Скоро під старою вербою вони побачили жінку, кинулись до неї, але то вже було лише тіло жертви. Хоча настільки тепле, що злочин стався десь хвилин десять тому...

Далі події розвивалися, як у бойовику. За деревами майнула висока тінь та зникла в кущах, а потім знову закричала дівчина. І чого вони пруться так глибоко у пільму та ще й на самоті?

Зловмисник добре прикривався нещасною й поліціанти нічогісінько не могли зробити. Вона верещала, а здоровий дядько волік її далі до мороку.

– Гоша, я трохи обійду його ззаду, а ви тут створюйте більше гамору.

– Вік, може я? У тебе крихітка вдома... Подумай, дурню! – ще просив його напарник, але Віктор згадав торішню пригоду на Дельфіні й у скронях миттю закипіла кров. Професійно тихо він обійшов злочинця поза кущами.

– Залиште дівчину й підніміть руки на потилицю! – щосили кричали поліціанти, але падлюка міцно тримала чергову жертву, а та вже починала хрипіти. Тоді Коршунов наблизився й з силою вдарив злочинця пістолетом по потилиці. Той випустив дівчину, розвернувся наче зомбі, що не відчуває болю та наніс Віктору свій коронний удар в сонячне сплетіння... Сержант відскочив убік та відчув, що задихається, але високий коротко стрижений чоловік йшов на нього й не збирався зупинятись.

Всі поліціанти позаду сволоти вже дістали зброю та, наперебій, намагались зупинити його словами. Але він все насувався на сержанта й знову заніс над ним свої ручища. Віктор вистрелив у повітря й тільки збурих ненормального. Той спробував душити поліціанта й тоді

сержант в падінні, вистрелив злочинцю в тулуб. Та здавалося постріл не подіяв на здоровила, він вчепився в Коршунова мертвою хваткою й хрипів наче дикий звір. Патрульному нічого не залишалось, як повторно застосувати зброю, в якості самооборони. Лише після другого пострілу – дикун затих.

Коли серійного вбивцю доставили до моргу, опізнати його запросили старшого лейтенанта карного розшуку Ганну Забродську. Збоченець кардинально змінив зовнішність, але впізнати цю потвору Ганна змогла б і після пластичної операції, та миттю вказала на неспростовний доказ на його плечі, залишений їй стилетом минулого року.

Скоро слідчі розкопали інформацію про злочинця і в його історії хвороби було чітко вказано, що він може ставати непередбачуваним та хоче калічити й убивати саме влітку, особливо при повному місяці. Але як він примудрявся гуляти на волі – залишалось загадкою.

І чому його тягнуло саме до Одеси? А ще чому доля намалювала таку дивну метаморфозу виконання справедливого вироку, саме рукою старшого сержанта патрульної поліції Віктора Коршунова, теж невідомо.

Сержант погуляв з родиною три дні, а ще його «подвиг» відзначили у рапорті та зведенні. Хотіли дати грамоту, але Віктор жартома відмовився. Звісно, ні підвищення по службі, ні грошової премії йому не дали. Та чоловік не ображався, адже мав щире серце і безмежне бажання захищати спокій рідного міста.

А ще у простого героя наших днів була дружина і маленька донечка, що посміхалася йому синіми очима, схожими на море. Тому невтомний сержант сідав за кермо патрульного авто і вкотре брав до рук рацію та говорив:

– Дев'ятка слухає...

Розділ 10. Міцна дружба

Тепер повернемося у тінь каштанів Києва та будемо тихенько спостерігати за зустріччю Іллі з Ларисою. Бо з його талановитих

малюнків зовсім не важко здогадатись, що молодий перспективний лікар по вуха закоханий у свою пацієнтку.

Так, це категорично заборонено! Лікар не має ніякого морального й професійного права крутити роман з підопічною та ще й дівчиною, що зазнала страшних знущань від особи чоловічої статі. Навіть якщо він просто доторкнеться до неї, Лариса зненавидить його й прожене. Це він розумів і без свого червоного диплома. Тільки що йому робити, коли кожна мить проведена поруч з нею, наповнює життя таким теплом і сенсом, що він готовий кинути свою професію й кохати її все життя до самої смерті?

У призначений час дівчина вийшла під каштани й сіла на лавочці. Сьогодні вона була без свого песика, адже збиралась говорити з лікарем про свою тяжку хворобу. Ілля спеціально проїхався повз так, щоб Лара повірила в його роботу з іншим пацієнтом та підійшов до неї.

– Привіт, Ларисо! Ви дуже гарно сьогодні виглядаєте. А де ж Санта? – відверто поглинав її очима він.

– Вітаю, лікарю! Песик вдома. Він дуже хотів з Вами знову зустрітись, але я не дозволила. Ви ж будете задавати мені ті страшні запитання, а тваринки вони все відчують, навіть краще за людей. Ось я й залишила його на підвіконні чекати на мене, – уважно подивилась на лікаря Лариса й уточнила: – Що сталося? У Вас якийсь дивний вигляд, наче хвилюєтесь чи боїтесь чогось.

– Так, Ларисо. Прийшов запитувати я, та якщо Ви запитали першою - чесно відповім. Дещо сталося, але не сьогодні. Мені набридло кривити своєю душею, бо Ваша настільки світла, що цього робити не можна. Я давно не хочу бути для Вас лікарем чи консультантом. Ви ж бачили мої малюнки й сказали, що в мене талант. Можливо, якби я малював пейзажі. Але я малював Тебе... Такою, якою бачу для себе. Ларочко, я кохаю тебе! Мені все життя з тобою поруч потрібне, а не пів години в якийсь зі щасливих днів.

Коли він почав говорити про кохання, Лариса прикрила очі й завмерла. Ні, не для того, щоб він її поцілував. Навпаки, вона зацікавилась, бо стало страшенно боляче. А потім зірвалась на ноги й скрикнула:

– Скажіть: це частина Вашого експерименту?

– Господи, Ні! Ларисо, ти ж неймовірно мудра. Невже не бачиш, що я біля тебе стаю сам не свій і мене теж треба лікувати. Але для моєї хвороби немає ліків. Лише ти одна зможеш мені допомогти. Більше ніхто. Прошу, не йди від мене...

– Більше ніколи сюди не приходь! Закінчилось наше «лікування». Я ж думала, що ти інший, вірила тобі. А ти такий же, як всі. Ви мрієте тільки про одне... Не хочу бачити. Йди геть! – не соромлячись перехожих, кричала дівчина та ще навіть не розуміла, що вона не відштовхнула його, а підсвідомо наблизилася. Тому, що почала говорити, як з близьким.

Ілля хотів щось пояснити та Лариса кинулась зі скверика в бік дому й схлипувала так, що він не посмів додати їй страждань. Ось тільки Ілля, як професіонал вже зрозумів, що це точно не кінець відносин. Навпаки, можливо тендітний та неймовірно прекрасний початок великого щастя. Йому було одночасно боляче й приємно, адже він поки не знав майбутнього.

А бідолашна забігла у під'їзд та не пішла до ліфта. Вона обережно визирала у вікно й, витираючи сльози, посміхалась. Скоріше за все Лара поки не розуміла, що в її надломленій душі з'явилось світло, котре гріє й надихає. Дівчина бачила як Ілля сумно сів до авто й тихо покотив геть.

– Куди ж ти прешся, дурню? Я теж тебе кохаю... – вимовила вона й злякалася власних слів, які промовила вголос.

У їх новенькому будинку була гарна охорона й чоловік у формі підійшов ближче та запитав:

– Юна пані потребує допомоги?

– Ні, дякую. Вашої допомоги я не потребую. А той, що міг би допомогти - вже поїхав кудись, – протерла Лариса щічки й продовжувала посміхатись.

Вона піднялася в квартиру та відразу забігла до ванної кімнати. Вмилася, щоб мама нічого такого не запідозрила й відчувала, як їй подобається шалений струмінь води з-під крана. Шумить і зовсім не

лякає. Звісно, це не морські хвилі, але треба сьогодні обов'язково поніжитися у ванній з пінкою, як колись. А ще подумати про ті гарячі очі, що сьогодні дивилися на неї...

– Доцю! Що сталося? Чого ти так швидко повернулася? – вийшла з кухні мати.

– Нічого не сталося, мамо. Поговорили й розійшлися. А ти думала, що ми з лікарем житимемо під тим деревом? Він кудись поспішав, та й Санта без мене сумує, – вже обіймала песика Лариса. Вона зажмурилася, бо він облизував все її чоло, а його маленький хвостик від радощів просто шалів. – Мамо! А навіщо ти лікаря покликала? Я ж казала, що ви з татом можете їхати куди завгодно. Зі мною все в порядку.

– Це він тобі доніс? Ну вибач, доню. Ти якось дивно розхвилювалася і я хотіла допомогти. Теж мені професіонал, змовчати не міг! – обурювалася жінка та разом з песиком обіймала дочку. А та згадувала освідчення Іллі, таємниче посміхалася й продовжувала слухати струни своєї наповненої музикою душі.

– Ні, мамочко, Ілля мені нічого про тебе не казав. Але він мені дуже допоміг. Тепер я це точно знаю! – жваво відповіла Лариса й очі її сяяли, наче минулого року в житті не було взагалі.

Трапляються такі дивні дні, коли все стається відразу. Щаслива дівчина, сьогодні вперше за довгий час, полежала у теплій ванній з фруктовим ароматом та й пішла до себе, щоб пошукати в мережі якийсь новий фільм. Забринів телефон. Лара вирішила, що то Ілля, але на зв'язку був не він. Їй телефонував одеський патрульний Віктор Коршунов. Дівчина тяжко зітхнула й подумала, що своїм дзвінком він знову нагадав їй страшні події.

– Мої вітання сонячній Одесі! – радісним тоном приховала своє обурення Лара.

– І я вітаю Вас, Ларисо! З голосу я розумію, що міг би й не телефонувати. Ви маєте приємний настрій та хочу його дещо доповнити. Звісно моя професія майже завжди пов'язана з чимось

невеселим, але я обіцяв і повинен сповістити. Немає більше Вашого кривдника на цій землі. Горить за свої злочини в пеклі, – жваво відрепортував поліцейський.

– Що це дійсно так? Ви впевнені, пане сержанте? – вчепилася вільною рукою в ковдру Лариса й стиснула кулачок так, що пальці хруснули.

– Як у тому, що ми зараз з Вами розмовляємо. Не хочу бути хвальком, але я його особисто замочив. Так вийшло. Покликали на підкріплення, а тварюка саме зі мною зчепилася. Мене навіть грамотою відзначили за це. Живіть щасливо, Ларисо, він отримав по заслугі...

– Низенько кланяюся Вам, Вікторе. Ви неймовірний чоловік! Дай Вам Бог щастя і здоров'я на довгі роки, – сльози у Ларочки просто лились, але ж то були сльози радості та вдячності. Зазвичай не можна радіти чийсь загибелі, але смерть такої тварюки викликає ейфорію й щастя.

– Дякую Вам Ларо за побажання, але вони вже здійснилися. Хочу повідати Вам про зміни в особистому житті. Минулого року я зустрів ще одну красуню та одружився з нею й тепер у нас підростає маленька донечка. Я дуже щасливий тато і чоловік.

– Господи, Вікторе! То виходить, що Бог над нами все-таки є? Я за Вас безмежно рада! Сьогодні дуже дивний день, бо я отримала відразу дві неймовірно прекрасні звістки, – не стрималася Лара, адже відчувала, що розмовляє з рідним братом, якого в неї ніколи не було.

– А яка друга? – поцікавився Коршунов і не розумів: хіба може бути щось краще за його новини?

– Сьогодні один дуже дорогий мені чоловік освідчився, а я дурна його прогнала... – продовжувала відверто каятися дівчина.

– Навіщо, Ларо? Якщо вже Вам хтось став дорогим, то він точно на це заслуговує. Прошу Вас: поверніть людині щастя і Ви дізнаєтесь, як це прекрасно – кохати й бути коханим. Нічого важливішого немає на землі: тільки наші дорогі й кохані. Пообіцяйте мені, що повернете його собі, а коли станете одним цілим, я запрошую вас в гості. Тоді в Одесі не буде кращих гостей, ніж ви. Я говорю без пафосу, абсолютно серйозно.

– Вікторе, Ви якийсь неземний. Раніше в житті б не повірила, що бувають такі копи. Я клянуся Вам, що зроблю як радите мені, бо сама цього дуже хочу. І за запрошення дякую! Правда, шум моря з моєю головою поки не дружить, але я постараюся це змінити. Бережіть себе, рятівнику слабких! А ще, не сприйміть за дикість, залишаймося на зв'язку?

– Чому ж дикість? Я радий, Ларисо! Ви бережіть себе і кохання...

Так закінчилась щира розмова двох різних людей, яких зблизила торішня страшна пригода біля моря, а тепер між ними жила міцна дружба.

Розділ 11. Кохання допоможе

Через кілька днів батьки таки послухалися Лари, заохали валізи до таксі та взяли курс на сонячну Грецію, щоб позасмагати на березі Середземного моря.

Ларочка з Сантою як зазвичай вийшла погуляти до скверу. Дівчина тяжко зітхнула й пригадала, як днями образила бідолашного Іллю. Вона давно здогадувалась, що в них взаємні почуття, але чоловік тримався мужньо тому, що був її лікарем і хотів допомогти. Та коли дивився Ларисі в очі, вони промовляли стільки, що ніякі професійні заборони не могли втамувати тих його мовчазних слів.

Наразі їй здалося, що марить. Адже недалечко стояв Ілля та серйозно дивився на неї. Лариса протерла очі, але він не зник. Тільки тепер дівчина зрозуміла, що лікар насправді стоїть поруч. Бідолашна повільно піднялась, а потім зробила кілька кроків і кинулась в його обійми.

Вона обвила його шию рученятами й притулилася всім тілом так, наче уві сні, щоб він не зник. А її лікар та художник лагідно оповив Ларису руками й пригорнувся щокую до дівочого волосся. Вони обоє досі мовчали. Вперше після страхіть, що спричинила їй тварина чоловічої статі, Лара довірливо слухала серце дорогого їй чоловіка. Вона прикрила очі й відчувала: наскільки їй спокійно в його тихих обіймах.

– Чому ти тут? Я ж прогнала... – першою спитала дівчина.

– Ти не проганяла, а кликала. Я чув. Пам’ятаєш: хто я? Трішечки чародій і трішечки художник. Я нікуди не піду, бо потрібен твоїй душі, а прекрасна Лариса може мене проганяти. Тільки я знову приходитиму, бо хочу бути поруч, – щиро відповів їй Ілля й тихенько цілував пухнасте шовкове волосся.

– Дивно, але я тебе зовсім не боюся. Чарівнику, ти мене загіпнозував? – серйозно не розуміла ще свого стану Лара.

– Так, цей гіпноз називається коханням. Навіть якщо я тобі байдужий, моїх почуттів досить для нас двох, – тримав її в обіймах він і поки сам боявся та не вірив, що Лариса не відсахнулась, адже говорила вона поки нестабільно й тривожно.

– Який же ти розумний, лікарю, й зовсім дурний. Нас познайомило та зблизило моє горе, але ти зцілив мою хвору душу і вклав до неї своє добро. Я навіки вдячна тобі за це. Тільки зараз відчуваю зовсім не вдячність. Я кохаю тебе так само сильно, як ти мене і це неймовірне блаженство, – тепер впевнено сказала дівчина.

Поруч з ними, під ногами, крутився песик Санта. Він то намагався заглянути їм в очі, то просто віддано мостився до ніг і виглядало це неповторно! Парочка закоханих молодих людей, що обіймалися й не звертали ніякої уваги на перехожих, знаходилася під щирою охороною маленького рудого створіння...

– Санта, що ти робиш? – посміхалася Лариса й відчувала всередині найтеплішу ідилію.

– Він так само як і ми тепер переповнений гормоном щастя. Це видають його очі, подивись, – сказав щось розумне Ілля, а Лариса просто тонула в його погляді й перепитала:

– Як ти кажеш? Гормон щастя? То ось він який. Я десь читала, що він активується, коли їси щось смачне або солодке. Але тепер я дійсно чую солодощі у собі... Ти мій гормон щастя, – не приховуючи нічого, відчайдушно розповідала дівчина Іллі все, що ховалося в душі та від її слів лікар сам був десь за хмарами.

– Ларочко, я тепер цілком складаюся з тієї формули й хочу більшого, але боюся, – щиро зізнався чоловік.

– А я Ні. Ходімо додому. Мені треба Санту погодувати та й ти щось хочеш мені розповісти, – зачаровано посміхалася Лара, наче не була рік тому серед темряви злих світів.

– А що на це скажуть твої батьки? – ох вже ці прагматичні й логічні чоловіки!

– Їм наразі не до мене, вони засмагають на пляжі в Греції. Правда телефонують регулярно та стримано обходять розповіді про принади морів. Ілюшо, не бійся мене, пішли. Коли що, тебе мій руденький дружок захистить, – безтурботно жартувала щаслива дівчина.

– Добре, якщо так... – збуджено зітхнув лікар і розумів, що на цьому його практика закінчилась та абсолютно не жалкував.

Вдома Лариса насипала песикові їжі й пішла готувати каву. Ілля роздивився житло принцеси й тихо сів у куточку кухні. Вони попили кави з домашнім печивом, а потім дівчина сама підійшла до лікаря дуже близько й запитала:

– Докторе, а чи немає у Вас якихось лікувальних поцілунків?

І знову Ілля не вірив та не розумів, як себе вести. Він давно й божевільно хотів з цією красунею всього на світі. Але ж дівчина пережила страшні випробування й він повинен бути таким, щоб не нагадати їй той біль та не образити нічим.

Він сидючи обійняв її стан та уважно подивився в красиві збуджені очі. Потім підвівся тому, що більше не міг тримати у собі почуття й лише на мить доторкнувся до солодких губ.

– Ще... – попросила вона.

Ілля заплющив очі, тяжко зітхнув і припав до губ коханої тихим п'яним поцілунком та чекав на її реакцію. Але Лариса міцніше обвила шию чоловіка руками й віддалася накопиченим почуттям пристрасно та вільно. Ілля тихесенько пестив все її тіло, а дівчина вслухалася в його

ніжність і точно чекала чогось більшого.

– Ларочко, я не впевнений, що можу дозволити собі...

Тепер вона приклала палець до його вуст і подивилася вогняним поглядом в саму душу:

– Іллюшо, перестань. Я впевнена, що дуже хочу бути щасливою саме з тобою.

– О, Господи! Допоможи мені стати таким, якого ти хочеш. Нехай кохання допоможе, – прошепотів лікар і забув про свою медичну присягу.

На небі вже висипала ціла купа зірок, а Лариса не могла відірватися від Іллі. Вона довірливо тулилася до нього й посміхалась якимось власним спогадам чи думкам? Потім взяла його долоню та уважно подивилася на лінії руки.

– Мій Боже, і де ж тут я? – зачаровано спитала та доповнила: – Скажи: навіщо Богові чайка?

– Щоб бути щасливим, – відповів їй Ілля.

– Тобто ти знаєш значення свого імені? І також знаєш, що ти фортеця Господня?

– Пташко моя, та то люди все придумали, щоб було чим думки зайняти. А мені достатньо на все життя лише імені з твоїх уст, – палали щастям його очі.

– Якого саме? Воно завжди буде твоїм, – пообіцяла Лариса.

– Коханий. Більшого мені не треба, – щиро зізнався чоловік.

– Коханий мій - віднині й довіку. А ще ти мій неймовірний гормон щастя. Тепер я відчуваю його у собі, – танула в блаженстві красива юна жінка і здавалося більше ніякі спогади не повернуть її світ до темних подій.

ЕПІЛОГ

Наступного дня Лариса з Іллею подали заяву до РАЦСу. І не тому, що лікар не міг мати особистих стосунків зі своєю пацієнткою, а тому, що жити нарізно вони тепер більше не змогли б. Ларочка взяла Санту, деякі свої речі та переїхала до Іллі. Песик трішки посумував за старим місцем проживання, але поруч була улюблена господиня, а ще той неймовірно лагідний чоловік, що часто бавився з ним наче з дитиною. То яка різниця: в якому куточку лежатиме його затишний килимок?

Телефоном Лариса нічого не сказала батькам, але зустрічати засмаглих предків у Бориспіль – чарівна парочка закоханих поїхала разом. Саме там теща вперше побачила лікаря Іллю в якості свого майбутнього зятя. Як годиться (у цій ролі) жінка повиступала трохи, але страшенно зраділа не тільки тому, що донька знайшла свого судженого, а й звісно професіоналу, котрий добре піклуватиметься про її нещасну дівчинку.

Від пишного весілля наречені відмовились і свято пройшло скромно, по-домашньому. А ще батьки Бабичі дуже переживали, що Київ хоч і велике місто, але вірогідність випадкової зустрічі з небажаними знайомими тут інколи досягає 100%. Ну, а для Лариси та Іллі набагато важливішим було їх блаженне Кохання й економія сімейного бюджету, заради давно запланованої поїздки до моря.

Всі пам'ятають, як дівчина мужньо боролася зі своїми страхами та боялась покохати. Але її одеський янгол-охоронець, з власного досвіду, порадив не відмовлятися від щедрого дарунка долі та безстрашно відкрити душу для прекрасних почуттів. Тоді ж, далекоглядний патрульний запросив майбутніх молодят, у шлюбну подорож, до свого міста.

Так гарячого місяця серпня, Лариса з Іллею сіли до авто та й помчали дорогами України на зустріч з людьми, що здається стануть їх щирими друзями. Звісно вони взяли з собою неодмінного члена родини – спанієля Санту. А на гамірному Одеському вокзалі, як і обіцяв, молодят зустрічав старший сержант патрульної поліції – Віктор Коршунов.

Йому неймовірно сподобався вибір Лариси. Сержант відверто сказав про це Іллі відразу та повторював потім часто, упродовж багатьох років їх доброї родинної дружби. І його проста дружина Стефа

потоваришувала з красивою київською принцесою, бо навіть не знала, що якийсь час та перебувала в статусі суперниці, правда лише в голові самого Віктора.

Дні стояли, як завжди, спекотні й на пляжах вдень яблуку не було де впасти. Через це одесити завжди приходили до моря з дітками тоді, коли сонце вже сіло, а на небі висипали тисячі зірок. Місячна доріжка підсвічувала море й тому воно здавалося казковим та трішки багряним.

Ось і зараз компанія з чотирьох осіб, з маленькою дівчинкою на руках та рудим кучерявим песиком на повідку, з'явилася на березі моря. Цієї пори штормів майже ніколи не бувало. Море монотонно хлюпало маленькими хвилями об берег та гостинно манило зайти.

Здається ці щасливці вирішили влаштувати на березі святкову вечерю. Дівчата з дому принесли запашні зелені салати, а чоловіки вже хазяйновито крутилися біля мангала та піклувалися про шашлик.

Крихітна донька Віктора й Стефи вже вміла трішки тупцяти сама, а батьки прискіпливо слідкували за її першим знайомством з поверхнею землі, але давали дитині можливість самій розібратись: де й коли впасти на колінця чи весело всістись на попу. Адже навколо був пісок і дитина моря могла знайомитися з ним так, як того хотіла.

А ще вона так швидко й невимушено потоваришувала з Сантою, що взагалі інколи не можна було зрозуміти - хто є хто? Вони по черзі каталися одне на одному та валялись у піску, наче навіжені. Батьки лише зрідка бігали відігнати цих шалапутів від води, й на узбережжі весь час чувся щасливий сміх.

Лариса довго поглядала в бік моря та ось вона наважилася й пішла до води. Як не дивно, сьогодні на небосхилі теж висів красивий повний місяць. Але молода, неймовірно закохана й щаслива жінка, не мала абсолютно ніяких сумнівів, що сьогоднішні хвильки принесуть їй лише задоволення. Вона сміливо зайшла до води та замріяно дивилася вдалечінь.

Як безпосередні учасники наслідків її страшних подій - Ілля з Віктором мовчки уважно спостерігали за тим, що діється й обидва були готові

будь-якої миті прийти Ларисі на допомогу. Та вона постояла трохи у воді, потім нахилилась і вмилася так, наче хотіла помиритися й поріднитися з ним. Так, воно було солоне й пахло йодом та це вже зовсім не лякало її! Скоріше за все умиротворювало...

Коли на великому пляжному килимі посередині вже був облаштований щедрий стіл, а по колу розсілися добрі друзі, Віктор підвівся й стоячи на колінах, з келихом вина у руці, виголосив тост:

– Дорогі мої столичні гості - Ларисо та Ілля, моя маленька щаслива родино й ти рудий красеню! Я обрав життя, котрим не варто вихвалитись, але саме в ньому я зустрів усіх вас і з того став неймовірно щасливим! Раніше в мене був лише вірний напарник Гоша та порушники на дорогах, а потім поступово почали з'являтися ви і я зрозумів, що живу не даремно. Дякую за моє щастя та бажаю молодим скоро відчувати ще одне неперевершене блаженство. Ось це! – Віктор показав на свою доньку та продовжив: – Ларисо, до свого щастя ти йшла тяжким шляхом, але я радий, що поруч з тобою саме Він і сьогодні всі ми бачили, як ти остаточно повернулася до моря... Перепрошую за довгий тост, але він від усієї моєї душі! Будьмо здорові!!!

Келихи схрестили та повинні були випити смачного одеського вина до дна, а Лариса пригубила й попросила вибачення:

– Дякуємо вам, Стефочко й Вікторе, за щирість і любов! Ми поруч з вами дуже щасливі та й випила б за такий тост я до самого дна, але не можу. Я мовчала й навіть мій коханий лікар ще не знає про це. Але саме в чарівній компанії я рада сповістити, що вже виконую твою другу заповідь, рятівнику. Сподіваюсь, що місяців через вісім ми почнемо наздоганяти вас у прагненні про ось таке блаженство...

– Ларочко!!! – кинувся обіймати дружину Ілля, а Віктор зі Стефою теж розчулено обійнялися та розуміли, що Лариса впевнено йде на поправку, адже вирішила стати мамою.

– Люди! Так це ж прекрасно, неймовірно, божевільно... За це точно треба випити!!! Взагалі-то я непитущий, скажи Стефонько? Але сьогодні я точно нап'юся, – шалів одеський захисник та знову наливав

вино у келихи.

Після такої життєрадісної звістки компанія розвеселилась ще більше. Сержант поліції вже дійсно трохи захмелів, але не від вина, а від загального піднесення та захоплено спитав:

– Молодята, а слабо пообіцяти, що зробите мене кумом?

– Чому ж ні? – перетнулись поглядами шоковані щастям майбутні батьки, й Лариса впевнено доповнила: – Ми не тільки попросимо тебе бути нашим кумом, а ще й назвемо дитятко на твою честь. Тим більше, що Віктор чи Вікторія – обирати дуже легко. Все одно то буде наша Перемога!

– Ур-а-а!!! – краще ніж на будь-якому параді виголосив Віктор, а дружина прикрила йому губи рукою та ввічливо попросила:

– Друзі, перепрошую, але він у мене дуже щирий. Та саме за це я його наймовірніше кохаю...

Наразі хтось зітхне та скаже: «Боже, яка вигадка!»

Може й так, а може й ні? Просто добрим людям в цьому житті зустрітися дуже непросто! І відбувається це тому, що поганого в нашому світі набагато більше. Часто знадобиться пройти через страшні муки чи напівсмерть, щоб доля згодилась нагородити зустріччю саме з добрими людьми. Така вона – життєва істина. Хоча кожен має право розуміти цю історію по-своєму.